

April ikke stod med dette Hensyn til egen Værdighed, der nu maa tages, efter at den provisoriske Lov er kommen imellem. Jeg siger dette mindre for at overbevise de Herrer paa den anden Side, end fordi jeg anser det for absolut nødvendigt at udtale mig aldeles rent, klart og tydeligt, for at ikke nogen Illusion skal være os imellem. Naar det ærede Medlem bemærkede, at jeg havde sagt, at det var i Almindelighed ønskeligt at stille de to Love fra hinanden, fordi man kunde ønske at forkaste den ene Lov og vedtage den anden, saa vil jeg sige, at denne Bemærkning i Almindelighed vil det ærede Medlem ikke have misforstaaet saaledes, at den skulde betyde en strengt ordret Vedtagelse af den anden Lov, navnlig er der vist aldrig fra vor Side blevet ytret nogen Villie til at vedtage Finantsloven for 1877—78 ordret saaledes, som den her foreligger fra Regjeringen. Fordelen ved at stille de to Love var denne, at vi kunde ramme den provisoriske Lov og tilfredsstille, hvad vi ansaa for rigtigt fra vort Standpunkt, uden dog at hindre eller binde os med Hensyn til Behandlingen af Finantsloven. Det ærede Medlem sagde som Ordfører for Forslagsstillerne, at vi ikke havde holdt os til den Praxis, vi ellers lægge saa megen Vægt paa, ved ikke at ville henvise til det forelagte Finantslovsforslag. Jeg tror, at det ærede Medlem selv vil tilstaa, at dette Hensyn til Praxis ikke har meget at sige; naar man er fravegen Praxis med Hensyn til hele Indholdet, saa er dette lille Punkt, der er af den Natur, at det generer os, — det vil jeg ærlig tilstaa — ikke større, end at det ærede Medlem kunde have ladet Praxis gaa paa det Punkt med. Saa hellig er Praxis os ikke, at vi jo, naar vi have været nødt til at opgive hele den øvrige Praxis, nok kunne lade den gaa paa det Punkt med. Det ærede Medlem raadede os til at undgaa Konflikt med Landstinget. Jeg for mit Vedkommende siger, at det er mit inderligste Ønske at undgaa en saadan Konflikt, og jeg tror, at det ærede Medlem vil kunne slutte sig til, at vi ønske dette, af hele vor Stilling, efter at Provisoriet er forkastet. Provisoriet nødsagebe til, at der maatte komme skarper Udtalelser, end maatte ønskeligt var i dette Dieblit. Jeg siger derfor, at den Behreidelse, der er rettet mod det ærede Medlem fra Dønsø (G. Koch) — jeg vil for Resten ikke tage dette ærede Medlem i Forsvar, det kunde ikke falde mig ind — maatte for saa vidt ikke var berettiget, som jeg godt kan forstaa, hvad der skete fra hans Side. Det var umuligt andet, end at man maatte være ved Fortiden. Men jeg siger paa den anden Side, at de Herrer vistnok ville have set, at fra det Dieblit, vi have gjort, hvad vi maatte gjøre, har der ikke været ytret nogen som helst skarp Ting fra os, og navnlig have vi ved vor Gjærning vist, at vi ikke ønskede at faae nogen Konflikt; tværtimod, vi have, som jeg sagde, først ved 2den Behandling, og jeg

skal gjentage det, her, gjort et saa stort Skridt i Indrømmelser, at jeg allerede mærker, at der er mange af vore Meningsfæller, som ikke billige det. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har jo allerede Betænkkeligheder; og det ærede Medlem fra Odder (Winther) synes jo ogsaa, at det er for Meget, vi have gjort. Vi have gjort det, som jeg før sagde, fordi vi ikke ville have Skylden liggende paa os, og der er Vanskelighed ved at faae Tid til at forhandle længe om denne Sag. Den høitærede Conscilspræsident har ytret ligeoverfor os og sagt os klart og tydeligt, hvor megen Tid der kunde lævnes; og jeg formaar ikke at se rettere, end at det vil blive vanskeligt at naae til Ende i den Tid, thi dette Lovforslag vil ikke kunne komme tilbage; det er en Selsølg, det skal jeg til Overflod udtale, hvad ogsaa det ærede Medlem sagde, at det høie Landsting har fuld Frihed til at bedømme, hvad det kan og vil gaa ind paa. Jeg tror ogsaa, at det vil ses af Forslaget og dets Motivering, at det ingenlunde er vor Hensigt at gjøre Noget, der kunde siges at være Tilsideættelse af Landstingets Frihed eller Landstingets Ønske; tværtimod vi have formet Forslaget saaledes, at vi troede, at Landstinget maatte kunne gaa ind derpaa. Jeg sagde det igaar, og jeg skal gjentage det: ethvert andet Forslag kan Landstinget rette paa, det kan komme tilbage, der er Tid til Fællesudvalg og til andre Forhandlinger; men vi kunne ikke skjule for os selv, at det neppe vil kunne lykkes denne Gang, og i Betragtning deraf ere vi denne Gang nødt til i dette Dieblit at byde Alt, hvad vi kunne byde, for at ikke det Hele skal strande. Dette have vi taget Hensyn til; der er ingen som helst Bagtanke derved. Jeg veed meget godt, at ikke saa af vore Meningsfæller ville finde, at dette er for Meget, der her bydes, derfor skulde jeg meget beklage, hvis det ikke skulde faae Tilslutning fra de Herrer paa den anden Side. Hvad der har været vor Hensigt, det er at gjøre det muligt, at det Forsøg til en Forsoning, som er udgaaet fra de Herrer paa den anden Side og særlig fra det ærede Medlem for Biborg Amts 2den Valgkreds (Klein), maa kunne lykkes, fordi vi virkelig anse en Forsoning for et Gode, og fordi vi tro, at en fortsat heftig politisk Kamp ikke er et Gode. Det ærede Medlem sagde, at den Form, der var brugt, var en Form, som af det andet Thing kunde synes støvende. Jeg har for et Dieblit siden gjort mig saamegen Umage for at forklare denne Form, at den ikke mere kan synes støvende; jeg har udtrykkelig sagt, at der deri, at Folkethinget anvender den Form, ikke laa den Hensigt at ville tilsideætte Landstinget. Jeg kunde for mit Vedkommende gjerne nævne begge Thing i Forslaget; men det er blevet os umuligt som en Følge af Situationen, som den nu er. Der er Noget, som man ikke kan forlange af Modstandere ud over en vis Grænse,